

Szanowny Panie,

w odniesieniu do art. 50 ust. 5 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, wyjaśniamy, że został on sprecyzowany na etapie prac komisji prawniczej, co jest udokumentowane w brzmieniu projektu zamieszczonym na BIP MSiT i na stronie podmiotowej RCL w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

W odpowiedzi natomiast na drugą Pana wątpliwość, należy przede wszystkim zaznaczyć, że ustawa o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG.

W związku z powyższym należy zwrócić uwagę na treść motywu 35 dyrektywy 2015/2302, który stanowi, że w celu zapewnienia spójności właściwe jest dostosowanie przepisów dyrektywy do konwencji międzynarodowych regulujących usługi turystyczne, a także do przepisów Unii dotyczących praw pasażerów. Wskazano, że w przypadku, gdy organizator jest odpowiedzialny za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, powinien być on uprawniony do powołania się na ograniczenie odpowiedzialności usługodawców ustanowione w takich konwencjach międzynarodowych, jak Konwencja montrealaska z 1999 r. o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, Konwencja z 1980 r. o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) i Konwencja ateńska z 1974 r. w sprawie przewozu morzem pasażerów i ich bagażu. Warto zauważyć, iż wskazano na ograniczenia odpowiedzialności określone w przykładowych konwencjach (nie jest to katalog zamknięty).

Np. art. 18 ust. 2 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dot. międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencja Montreańska) wskazuje:

2. Jednakże przewoźnik nie ponosi odpowiedzialności, jeśli i w takim zakresie w jakim zniszczenie, utrata lub uszkodzenie ładunku, zostało spowodowane przez jedno lub więcej z poniższych:

- a) wrodzony defekt, jakość lub wady ładunku;
- b) wadliwe opakowanie tego ładunku przez osobę inną niż przewoźnik lub jego pracownicy lub agenci;
- c) działania wojenne lub konflikt zbrojny;
- d) działania władzy państwowej wykonywane w związku z wjazdem, wyjazdem lub tranzytem ładunku.

Również w motywie 36 zaznaczono, że przepisy nie powinny naruszać prawa podróżnego do powołania się w sytuacji zgłaszania roszczenia na mające zastosowanie przepisy UE lub konwencji międzynarodowych. Jednocześnie zgodnie z brzmieniem motywu rekompensata lub obniżka ceny przyznane na mocy dyrektywy oraz na mocy innych mających zastosowanie przepisów UE lub konwencji międzynarodowych powinny być od siebie odliczane.

W świetle powyższego uznano, że prawidłowe będzie sformułowanie przepisu wdrażającego postanowienia dyrektywy w taki sposób, aby nie pominąć żadnych regulacji, które powinny mieć zastosowanie.

Regulacja zawarta w art. 50 ust. 5 stanowi wdrożenie art. 14 ust. 4 dyrektywy 2015/2302. Wprowadzone rozwiązania zostały zaproponowane zgodnie z wyjątkiem wyrażonym w art. 14 ust. 4 (odstępstwem od zasady maksymalnej harmonizacji wyrażonej w art. 4 dyrektywy 2015/2302) - minimalną harmonizacją zawartą w jego treści (zezwalającą na stosowanie w tym zakresie także regulacji międzynarodowych konwencji niewiążących Unii, a ograniczających rekompensatę). Mając na uwadze, iż przepisy większości konwencji, umów, porozumień, traktatów, etc. wymagają wdrożenia przez państwo - stronę do krajowego porządku prawnego, zdecydowano się na uregulowanie brzmienia przepisu w sposób oddający ducha dyrektywy i założeń przyjętych w tym obszarze.

Należy bowiem bezwzględnie mieć na uwadze, iż w zakresie, w jakim międzynarodowe konwencje niewiążące Unii ograniczają rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez usługodawcę, państwa członkowskie mogą odpowiednio ograniczyć rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez organizatora. Tak też zdecydowano w ramach wdrażania regulacji unijnych. Skoro bowiem prawodawca unijny zdecydował się na szerszą możliwość potraktowania regulacji w tym zakresie, Polska jako państwo członkowskie skorzystała z tej możliwości. Na marginesie należy podkreślić, że projekt ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych na kolejnych etapach procesu legislacyjnego był opiniowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej. MSZ nie zgłaszał zastrzeżeń odnośnie do brzmienia przepisu art. 50 ust. 5 projektu ustawy.

DYREKTOR
Departamentu Turystyki

Ewa Pawlak-Lewandowska